

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Universitetets Lærere

Citation: Ploug, Carl: "Universitetets Lærere", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid62888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Men lægger han ad Aare
End nye Drenges;
Saa vil han dog de gamle
I trofast Minde ha'.

Universitetets Lærere.

Paa Jorden staar en Tempelhal,
Af Aander bygt i Midnatstunden;
I Havets Dybder hviler Grunden;
Men Hvelvingen er Stjerners Val;
Fra Livets Mark, Naturens Have,
Fra Tankens Gruber, Fortids Grave
Er sanket Væggens Kalk og Sten.

Et evigt Liv i Templet bor,
Og dog en Ro saa dyb og stille,
Mens Livet udenfor sin vilde,
Larmfulde Strøm om Muren snor;
Men dette faar først Marv og Styrke
Og Klarhedsfunke i sit Mørke
Og sin Gehalt derindefra.

Og Præsterne, udkaarne til
At vogte Helligdommens Straaler
Og bringe dem i blanke Skaaler
Til Flokken, som oplæres vil, —
De skulle Verdenslivet raade,
Thi Tidens store, dunkle Gaade
Har klaret sig for deres Blik.

Fra dem det er, den skal udgaa,
Den bedre Orden, som vi vente;
Blandt dem skal Tronen Støtter hente,
Af dem skal Folket Talsmænd faa;
Af dem skal Aandens Frihed fredes,
Skal Løgn og Fordom søndertrædes;
Ved dem skal Ret og Sandhed staa.

Og Fremtids Pris dem lønne skal,
Om deres Røst end overdøves,
Og Arnens stille Fred dem røves,
Og Magtbud lukker højen Hal,
Se, ingen Fyrstesol fordunkler
Syvstjernen hist, som evig funkler
Georgia Augustas Mænd!

Paa Danmarks Jordbund Templet staar,
Og Præster har det her som disse,
Hvis Hjerte under graanet Isse
Som ungt for Ret og Frihed slaar,

Der for den gode Sag vil stride,
Der for det Sandes Skyld vil lide;
Dem bringe vi Studentens Tak.

Til Christoffer Ernst Frederik Weyse.

Der er et Sprog, saa varmt og rigt,
Et Modersmaal for Gratier og Muser,
Hvori hver Sætning er et Digt,
Og gjennem Melodier Talen bruser;
Skjønt uden Ord, det nævner dog ved Navn
Hvad der i Tankens dunkle Dyb sig fjæler;
Det tolker Hjertets hemmeligste Savn,
Og Drømmens tause Billed det besjæler.

Og naar vorl Sind maa, mat og sygt,
I Livets Kamp og Trængsel bukke under,
Er i det samme Sprog udtrykt
Den Formular, som læge kan dets Vuuder;
Og naar fra Verdens Lyst og Sydens Spor
Det higer mod den evige Forsoner,
Til ham det løftes fra den mørke Jord
Paa Cherubvinger af de stærke Toner.